

BIBLIA ÉS GYÜLEKEZET

2008. március

A Biblia Szövetség folyóirata

XX. évfolyam 1. szám

Ára: 350,- Ft

– GONDOLATOK A BIBLIA ÉVÉHEZ – JÉZUS FELTÁMADÁSÁNAK EREJE –
– MIT GONDOLJUNK A BIBLIÁRÓL? – A PROVOKATÍV EVANGÉLIUM –
– AZ ÚR SZOLGÁLATÁBAN – SZIKSZAI BÉNI SZÁZ ÉVES LENNE –

*

MELLÉKLETÜNK: PROGRAMFÜZET 2008.

*“Örülni fog a puszta és a szomjú föld...
virágba borul és vigad...” – Ézs 35
Áldott húsvéti ünnepet kívánunk!*

2008. SZEPTEMBER 13-ÁN INDUL A BUDAPESTI BIBLIAISKOLA

Szeretettel várjuk azok jelentkezését, aki vágyanak arra, hogy jobban megismerjék Jézus Krisztust, és szeretetből szolgálják Őt munkahelyükön, családjukban és gyülekezetükben.

A 2 + 1 éves képzésünket minden hónap második szombatján (szeptembertől-júniusig) tartjuk Budapesten.

Az oktatás tematikája:

Első év:

Ó-és Újszövetség (bevezetés, bibliaismeret, kortörténet)

Második év:

Biblika teológia (a Biblia egységes üzenetének kibontakozása), dogmatika (a keresztyén hit rendszerbe foglalva), etika (keresztyén élet normái), hermeneutika (írásmagyarázat módszere), gyakorlati keresztyénség

Harmadik év:

Gyülekezeti élet (bibliai tanítás a gyülekezeetről, és az egyes gyülekezeti szolgálatokról), apologetika (keresztyénség és többi világnézet), evangélizáció (hitünk továbbadása másoknak), lelkipozozás

**Jelentkezés és részletes információ
a Biblia Szövetség honlapján: www.bibliaszov.hu**

GONDOLATOK A BIBLIA ÉVÉHEZ

Hazánkban minden hívő ember örömmel fogadta azt a kezdeményezést, hogy a 2008. esztendő legyen a Biblia éve. Különös öröm számunkra az, hogy ezt a kezdeményezést protestáns körökben fogalmazták meg először, és úgy tűnik, a javaslat szinte valamennyi magyarországi keresztyén egyházban kedvező fogadtatásra talált. Lehet-e bárkinek is kifogása az ellen, ha egy olyan szekuláris társadalomban, mint a miénk, és olyan felekezeti egységek között, mint hazánk, végre akad javaslat, amit osztatlan örömmel fogadnak a vallásos emberek? Talán igazuk lehet azoknak, akik azt mondják, hogy miután a vallások ökumenéje – minden ellenkező látszatot keltő propaganda ellenére is – egyre nagyobb léptekkel halad a válság felé, és az áhított szervezeti egység helyett újabb szakadásokat produkál, végre van egy ügy, a Biblia, ami körül egészen új és más ökumené formálódhat. Szívünkben kívánjuk, hogy ez így legyen, hiszen ezzel a reformáció egyik nagy jelszava, a „Sola Scriptura” (Egyedül a Szentírás), felekezeteket összekötő alapelv lehetne!

A Biblia Szövetség részéről szeretnénk ezúton is kifejezni azt a szándékunkat, hogy a Biblia évének sikeréhez a magunk eszközeivel mi is hozzá kívánunk járulni. Ebben az esztendőben, jelen folyóiratunk mind a négy számába tervezünk megjelentetni egy-egy, a Bibliával kapcsolatos kérdéssel és a Biblia valamelyik központi tanításával foglalkozó írást.

Mindezek előrebocsátásával, a segítő szándéktól és a szép kezdeményezés féltésétől vezérelve – figyelemmel kísérvé a Biblia évének nyitó ünnepségeit, és olvasva egy némely, a Bibliával kapcsolatos protestáns megnyilatkozást – megfogalmazódott bennünk néhány kérdés.

– Támogatva azt a törekvést, ami igyekszik megragadni minden, a média kínálta lehetőséget a kezdeményezés népszerűsítéséhez, mégis – látva a médiák által bemutatott egyházi rendezvényeket, az unos-untalan egyazon személyeken keresztül megjelení-

tett főpapi reprezentációt – az a félelmünk erősödik, hogy a Biblia évének gondolata – esetleg – csupán bizonyos egyházi személyek szereplési lehetőségévé degradálódik. Miért nem láthattunk például a nyitó ünnepségen olyan (egyszerű) egyháztagekat, vagy éppen magasan képzett

tikai megjegyzéseket olvashatnak egyháztageink a Bibliáról, amelyek a racionalizmus és teológiai liberalizmus lomtárába valók. Az egykori marxista-leninista, vallásellenes irodalom és hatalom hasonló egyházi „nagyokosok” liberális érveit használta fel annak idején a keresztyénség ellen. Miért kell ma is – éppen az egyház képviselőinek(!) – ilyen kétélyeket ébresztő gondolatokat közölni a Bibliát olvasó emberek felé? Miért nem a Szentlélek ihlette Biblia isteni kijelentés-jellegéhez kötődő hitet erősítik? Hiányoljuk továbbá a megnyilatkozó közszereplőktől annak tudatosítását is, hogy a Biblia szerzője maga a Szentháromság Isten, és ezért fontos számunkra ez a könyv. A Biblia éve nyitó ünnepségein ugyanis ilyen jellegű nyilatkozatot nem hallottunk, sem erre utaló tartalmú plakátot nem láttunk. Pedig a média kínálta lehetőség adott volt az egyházi vezetők számára, hogy sok-sok ember számára beszéljenek ezekről; hiszen Isten népe nem kultúrterméket akar ebben az évben az emberekhez közelebb hozni.

– A Bibliáról, mint irodalmi értékekkel bíró könyvről, vagy annak terjesztéséről az eddigi eseményeken, kiadványokban már több szó is esett. A Biblia hatás-története valóban sok érdekességet tartalmaz, s ezt a jövőben is érdemes vizsgálni és propagálni. De eddig még szinte semmit nem olvashattunk, hallhattunk a Biblia tartalmáról, üzenetéről! Vajon a Biblia éve nem a Biblia üzenetéről szóló megnyilatkozásoktól kellene, hogy hangos legyen? Hiszen az emberek számára a leglényegesebb üzenetet a Bibliáról annak tartalmából meríthetjük. Erről, eddig, szinte semmi nem hangzott el. Reméljük, hogy ez a jövőben változni fog!

Mindezek felvetése után még érdeklődéssel várjuk azt is, hogy a Biblia tartalmából mire fókuszálnak majd az egyes felekezetek. Az evangéliumra? Jézus Krisztus keresztyének és feltámasztásának, a Jézusból áradó, feltétel nél-

TÜRMEZEI ÉRSZÉBET „TUDSZ-E VALAMI JÓT?”

Kérdést őrizgetek szívemben.

Kérdője rég elköltözött.

De milliók szomjúsága, reménye

rejtőzik tréfás kérdése mögött.

Mert olyan emberi jóhírré várn!

Derűs mosollyal egyet tudakolt,

ha beléptem: „Tudsz-e valami jót?”

Mert ha nem, hát találj ki!”

Tudtam valami jót. Kitalálni se kellett.

Betegágya, halálos ágya mellett

az a jó hír volt az erő, a béke,

utolsó, boldog menedéke,

szenvedést beragyogó, drága cél,

örökké új örömhír: Jézus é!

„Tudsz-e valami jót?” – visszhangzik
egyre bennem.

Tudok! Azóta sem kell

bús bajpostának lennem,

fénytelen szeműek közt fénytelen

szívvel mennem.

Örömmondó lehetek énekkal, tettel,

szóval,

jóhírré szomjazókat itatva örök jóval,

szeretni és szolgálni szent, új erőt

adóval,

bánatot oszlatóval, szívet vigasztalóval!

Évek hulló levelét űzheti őszi szél.
Örök tavaszi jóhír énekel a szívemben
diadalmasan, frissen: Jézus é!

tudósokat, akiknek a Biblia megváltoztatta életét, akik a gyülekezetek nem lelkesíti tagjait képviselhetné volna?

– Számunkra megfajthetetlen jelenség az is, hogy már a Biblia évének kezdetén, elsősorban protestáns egyházi sajtótermékekben, olyan negatív kri-

küli kegyelemnek felszabadító örömhírére? Ha igen, akkor új felekezeti egység fog kibontakozni! Mert az evangélium az egyetlen egységet teremtő eszköz a Szentlélek kezében. Ha a Bibliának megváltásról szóló örömhírére kerül ebben az évben a hangsúly, akkor ez az esztendő igazi evangélizációs alkalom lehet.

A Biblia évének sikerét a Biblia tartalmának bátor és világos hirdetése fogja elhozni. De, ha az evangélium üzenete elhalványodik vagy háttérbe szorul, és a médiákban megszólaló vezetők és teológusok mindenről beszélnek majd, csak a Biblia igazi üzenetéről nem, akkor a Szentlélek nem fog mellénk állni, ez esetben pedig az

egyébként reményteljes akció kudarcba fulladhat.

*

A Biblia Szövetség tagjait és minden kedves Olvasónkat szeretnénk a Biblia évéhez kapcsolódóan kérni és biztatni!

– Kérjük őket, hogy a gyülekezeti rendezvényekre (istentisztelet, bibliaóra, konferencia...) vigyék magukkal Bibliájukat, és keressék ki a hivatkozott részeket! Ha a szekták tagjai nem szégyellik ezt tenni, akkor ők miért szégyellnék?

– Vegyenek részt a Biblia Szövetség szervezte bibliaiskolai programokon, ahol segítséget kapnak Isten Igéjének jobb megértéséhez és továbbadásához!

– Tűzzék ki célul, hogy ebben az esztendőben legalább három olyan embert, akinek nincs, megajándékoznak Bibliával vagy olyan áhítatos könyvvel, ami a Biblia üzenetének jobb megértéséhez segíti olvasóját!

– Ragadjanak meg minden alkalmat arra, hogy beszélnek a Biblia „szívéről” mindenkinek, akivel találkoznak! Ne szégyelljenek Jézusról, mint életük királyáról bizonyosságot tenni, és a megváltás lényegéről tömören, de lelkesen beszélni!

*

Kívánjuk, hogy legyen a Biblia éve hazánkban ilyen tartalommal eredményes!

Dr. Sípó Ete Álmos / Budapest

JÉZUS FELTÁMADÁSÁNAK EREJE

Pál apostol egyik fő törekvése az volt, hogy megismerje Jézust és az Ő feltámadásának erejét (Fil 3,10). Mit jelent ez?

A feltámadásnak az Újszövetségben három jelentése van:

- Jézus testben feltámadt a valóságos halálát követő harmadik napon, és ennek több száz tanúja volt (1Kor 15,6).
- Megígérte, hogy minket is feltámaszt, amikor majd ítéletre eljön.
- A Biblia ír lelki feltámadásról is, amikor egy lelkileg holt-érzéketlen ember megelevenedik, vagyis hitlenből hívővé lesz. Jézus mondta: „A halottak hallják az Isten Fiának hangját, és akik meghallották, élni fognak (Jn 5,25). Pál apostol így ír erről: „Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt” (Ef 2,1).

A három közül a két utóbbi azért lehetséges, mert az első megtörtént. Krisztus feltámadásának ténye teszi lehetővé, hogy a benne hívők is örök életre támaszkodjanak fel az utolsó napon, és hogy új életre támaszkodjunk fel már itt a földön.

Ennek az új életnek a kezdete az újjászületés. A Krisztus feltámadása és a mi újjászületésünk közti összefüggésre Péter apostol mutat rá: „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja,

aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra” (1Pt 1,3-4).

Ez a Krisztus feltámadásának ereje: halálával megszerezte, feltámadva pedig mintegy szétszítja közöttünk ezt az új életet. Azért lehetünk bizonyosak a feltámadásunkban és örök életünkben, mert Krisztus feltámadt, és benne a hívők is vele együtt feltámadtak.

Az apostol így vall erről: „... minket, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt – kegyelemből van üdvösségetek! – és vele együtt feltámasztott, és a mennyek világába ültetett Krisztus Jézusért...” (Ef 2,5-6).

Tehát egyrészt Krisztus feltámadása az objektív alapja a mi üdvösségünknek (új életünknek), másrészt a hívők feltámadása már megtörtént Krisztus feltámadásakor, csak idő kérdése, hogy ez mikor lesz nyilvánvalóvá az életünkben. Jézus Krisztus feltámadása „megtörte a halál erejét” (2Tim 1,10), kaput nyitott a halál erős falán, és akik benne hisznek, követik Őt ezen a kapun át az örök életre.

Ez az élet az az „el nem múló örökség”, amiről Péter apostol ír, amit Krisztus feltámadása tett hozzáférhe-

tővé a hívők számára. Ez az elképzelhetetlenül gazdag élet már most a miénk, de teljesen majd a feltámadásunk után fogjuk élvezni. Ez a reménység ad erőt a jelen szenvedéseinek elhordozásához is.

Péter levelének címzettjei sokat szenvedtek akkor a hitük miatt. Nagy nyomorúságban, üldöztetve, sokféle félelem közt, kiszolgáltatott helyzetben éltek. Ez a reménység adott nekik erőt kitartani Krisztus mellett, megmaradni „Őbenne” ilyen körülmények között is. Krisztus feltámadása erre az élő reménységre (nem önvigasztaló hamis illúzióra) szülte újjá, s elvehetetlen, soha el nem múló örökség birtokosaivá tette őket.

Ezzel a reménységgel, s ennek az örökségnek a várományosaiként túlláttak a jelenük nyomorúságán, nem az üldözőikkel szembeni keserűség és bosszúvágy töltötte be őket, hanem az a bizonyosság, hogy mivel Krisztus feltámadt, őket is örök életre támasztja majd fel, amelyben megszűnik minden szenvedés, és kiteljesedik számukra az élő Krisztussal való közösség.

Boldog ember az, akinek a mai idők sok nyomorúsága és csüggesztő eseménye közt Krisztus feltámadásának a ténye ilyen új életet és élő reménységet ad.

Cseri Kálmán / Budapest

MIT GONDOLJUNK A BIBLIÁRÓL?

Napjainkban, a Biblia hatvanhat könyvének, illetve egészének eredetéről igen-csak eltérő nézeteket ismerhetünk meg. Ezeket – vállalva az egyszerűsítés kockázatát – három fő csoportba oszthatjuk.

- Az első táborba tartozók szerint a Biblia nem Isten ihletett szava, hanem csak egy emberi alkotás, ami semmi-ben nem különbözik más vallások szent könyveitől.
- A második csoportba tartozók mérsékelttek. Szerintük, a Biblia valóban emberi alkotás, de ez az emberi alkotás egyedül ott és akkor válhat Isten szavává, ahol és amikor Istennek tetszik. Tehát önmagában még nem Isten szava, de esetleg azzá válhat. Az ebbe a két táborba tartozók általában úgy vélik, hogy a Biblia ihletettségével való foglalkozás teljesen időszertlen.
- Végül, a harmadik táborba azok tartoznak, akik azt hiszik és vallják, hogy a Szentírás teljes egészében Isten ihletett szava, függetlenül attól, hogy ezt az olvasó hiszi vagy sem. Ebbe a csoportba tartozunk mi, a Biblia Szövetség tagjai is.

Vajon egyedül állunk ezzel a meggyőződésünkkel a keresztyénség kétezer éves történelme során? A most induló cikksorozattal olyan egyháztörténeti kirándulásra hívom a kedves olvasókat, ahol megvizsgáljuk majd azoknak hitvallását, akiknek követésére a Szentírásban szólít fel Urunk (Zsid 13,7). Szeretnénk bemutatni azt a valóságot, hogy a Bibliáról vallott meggyőződésünk mennyire a több évszázados keresztyén történelemben gyökerezik!

Kirándulásunk elsőként felöleli majd az egyháztörténet Jézus Krisztus apostolainak halála utáni, egészen Augusztinuszig (†Kr. u. 430) tartó időszakát.

Ebben a korszakban több, jelentős dogmatikai kérdés körül is heves vita folyt, a Biblia ihletettségéről és tekintélyéről azonban nem vitáztak. A felek a Biblia értelmezésének kérdésében olykor eltérő nézeteket vallottak, de egy dolgot nem tettek vita tárgyává, ti. azt, hogy a Biblia Isten szó szerint ihletett szava, és ezért abszolút tekintéllyel ren-

delkezik minden dogmatikai, hitbéli, liturgiai, egyházi és erkölcsi kérdésben.

Az ún. apostoli atyák korában (1-2. század) már létezett az ószövetségi könyvek gyűjteménye, és számukra ez az Ótestamentum, a maga 39 könyvével – mint Isten Lelke által ihletett iratgyűjtemény –, abszolút tekintéllyel bírt. Római Kelemen (†102 körül), akiről Tertullianusz azt mondta, hogy maga Péter apostol tette őt presbiterré, Kr. u. 95-96-ban levelet írt a korinthusi gyülekezetnek. Ebben azt olvassuk, hogy az Ószövetség írói „Isten kegyelmének szolgálói” voltak, s a „Szentlélek által” szólaltak meg, szavuk Isten szava. Ezért a Szentírás „szent” és „igaz”. (1Kel 8,1; 45,2; 13,3; 16,15; 21,2; 56,3; 45,2)

FÜLE LAJOS HÁNYSZOR

Hányszor kellett átírni már
különféle tankönyveket!
Sohsem kellett a Bibliát,
érvényes az idők felett.

Megemlékezünk Polükarposzról is (†167 körül), aki János apostol tanítványa volt. Tertullianusz szerint János apostol avatta Szmirna püspökévé, így az apostoli hit megbízható tanúja, akit úgy jellemeznek, hogy „üllő és kőszikla volt, akire az ázsiai egyházak nyugodtan támaszkodhattak.” Ő azt írta, hogy a „Sátán elsőszülöttjei” azok, akik „az Úr szavait elferdítik” (2Fil 7,1 - Polükarposz második levele a filippibeliekhez). A Barnabás levél (kb. 130-135) címzettjei zsidó-keresztyének voltak, akik úgy vélték, hogy az ószövetségi előírások továbbra is kötelező érvényűek. A levél az ótestamentumi idézeteket a következő megjegyzésekkel vezeti be: „ezt mondja az Úr a prófétákban”, „az Úr Lelke prófétálja”, „Mózes a Lélek által beszélt” (6,14; 9,1; 12,2).

Iréneusz (~135-140-~202) Kis-Ázsiában született. Ő az első teológus, aki nem csak az ó-, hanem újszövetségi szent iratokra is épít a gnoszticizmus elleni harcában. Műveivel lerakja a keresztyén teológia alapjait. Fő művében – ami

halálos csapást mér a gnoszticizmusra –, az ötkötetes *Adversus haereses*-ben (~180-185) ezerkettőszázszor idézi a Bibliát. Alaptétele: „Az Írás tökéletes, mert Isten Igéje és Lelke mondta (dictae - diktálta) azt.” (im. 2, 28,2)

Órigenész (~185-254), a bátor, zseniális, köztiszteletben álló, szeretett – bár sok tanításában vitatható – teológus. A Decius-féle keresztyénüldözések idején megkínózták, de nem tagadta meg hitét. Órigenész azt vallotta, hogy a Biblia a Szentlélek műve. Természetes számára a Biblia tökéletessége, tévedhetetlensége. A Szentírás szeretetére édesapja, a vértanú halált halt Leonidasz tanította meg. Egyik méltatója szerint ő nem kevesebb, mint Isten szavának tolmácsolója, a legnagyobb tolmács, akit az egyház valaha is a magáénak tudott – s ennek bizonyítéka az ún. Hexapla, ami hat, párhuzamos oszlopban közli az Ószövetség szövegét, különféle nyelveken.

A III. század ún. latin írói közül kiemelkedik Tertullianusz (~150-222), az egyik legeredetibb keresztyén író. Ő is a Szentlelket nevezte a Biblia szerzőjének. Szembeállította az emberi értelmet és az isteni kinyilatkoztatást, és azt mondta, hogy jobb tudatlannak lenni abban, amiről Isten nem beszélt, mint emberektől származó tudást beszerezni, és az emberi tévedésektől függni. (De anima, 1)

Az ún. illír egyházi írók közül kiemelkedik Hieronymusz (345-420), akinek nevéhez fűződik a Szentírás latin fordításának revíziója. Ő is az Isten Lelkét tekintette a Biblia szerzőjének (Komm. Ézs 29,9). Az emberi szerzők a Szentlélek eszközei voltak (Ep 65,7; De Psalm 88). A Bibliát hibátlan igazságnak, tévedhetetlennek és legfelsőbb tekintélynek tekintette (Ep 82,7).

Végül az ún. afrikai egyházi írók legnevesebb képviselőjére, Augusztinusra (354-430) vessünk egy pillantást, aki az egyik legjelentősebb egyházatyja. Meggyőződése volt, hogy a Biblia tulajdonképpen szerzője Isten, aki a Szentlélek által írta azt. Isten az elsődleges szerzője (auctor primarius) a Szentírásnak, a próféták és apostolok eszközök, akiket a

Szentlélek használt a Biblia megírására. Hangsúlyozta, hogy az írók tudatát és személyiségét az Úr Lelke nem kapcsolta ki. A Kr. u. 400 körül írt műve (De consensu evangelistarum) bepillantást enged a Bibliáról vallott felfogásába. Írásában egy bizonyos Porphyrius követői ellen harcol, akik ellentmondásokat véltek felfedezni a négy evangéliumban. Cáfolva vélekedésüket, kimutatja a négy evangélium összhangját. Abból indul ki, hogy a Biblia tévedhetetlen: "...ezen iratok tévedhetetlenségében kételkedni, bűn volna." (Epist 82,7,3) Ez magától értetődő következménye annak, hogy a bibliai szerzőket Isten Lelke inspirálta. Ez azonban nem zárja ki az emberi közreműködést. Az evangélisták mindegyikének van valami különleges hangsúlya,

szabadok az anyag kiválasztásában és az időrendben is. Írásaiban gyakran használja a 'dictare' igét, amivel a Szentlélek tevékenységét jelöli a Biblia létrejötténél. (De consensu, 1,35,54) Ezért szemére vetik némelyek, hogy egyféle „mechanikus-inspiráció-tant” képvisel. Nem szabad azonban elfelednünk, hogy ő a 'dictare', 'inspirare', 'suggere', 'gubernare' igéket egyféle értelemben, felszerelhető szavakként használta. Ezekkel az igékkel érzékeltette, hogy a Szentírás létrejötte során a főszerepet maga Isten játszotta, s végső soron ő tekinthető a Biblia szerzőjének.

A felsorolást még folytathatnánk, de szükségtelen ezt tennünk. Már a rövid válogatásból is egyértelmű, hogy amikor mi, a Biblia önmagáról vallott kije-

lentését elfogadva, hisszük és valljuk a Biblia egészének isteni ihletettségét, akkor ezáltal nem csak a Biblia önmagáról szóló bizonyágtétele előtt hajtunk fejet, hanem hozzákapcsolódunk a legősibb keresztyén hagyományhoz is. Mi, itt és most azt hisszük, amit eleink is hittek a Szentírásról. Ennek a közös hitnek magyarázata a Szentlélek Isten munkája, aki bennük és bennünk is elvégezte, hogy elfogadjuk a Szentírást, mint Isten szavát.

Történelmi kirándulásunkat – Isten segítségével – a következő számban folytatjuk.

Felhasznált irodalom: E. Schnabel: Inspiration und Offenbarung, R. Brockhaus, Wuppertal, 1986.; J. Pavic – T. Z. Tensek: Patrológia, Agapé, 1997.

Sípos Ete Zoltán / Szeged

A PROVOKATÍV EVANGÉLIUM

„...odamentek Jézushoz tanítványai, és ezt mondták neki: Tudod, hogy ez a beszéd megbotránkozta a farizeusokat? Ő pedig így válaszolt: Minden palántát kiszaggatnak, amelyet nem az én mennyei Atyám ültetett.” (Mt 15,12-13)

„Mert nem szégyenlem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az minden hívő üdvösségére, zsidónak először, de görögnek is.” (Rm 1,16)

Ha végigolvassuk a Római levél első fejezetét, akkor kitűnik: a 16. vers szinte kiemelkedik a szövegből, a meglepetés erejével hat. Miért mondja Pál, hogy nem szégyelli az evangéliumot? Talán azt feltételezte valaki, hogy szégyelli? Vagy ő feltételezi ezt a keresztyén olvasókról? Elképzelhető egyáltalán, hogy egy keresztyén ember szégyellje Krisztus evangéliumát?

Azt hiszem, aki az apostol eszébe juttatta ezeket a szavakat, az jól ismerte a Római levél címzetteit. Ő jól ismeri a mai keresztyéneket is. S mert ismer minket, tudja: bizony, sokszor szégyelljük az evangéliumot. Szégyelljük, amikor nem merünk előhozakodni vele, bár ő elkészíti a megfelelő alkalmat. Szégyelljük, amikor nem akarunk egy-egy kérdésben az Igéhez méltó határozottsággal állást foglalni. Szégyellünk hívő közösségek, lelkipásztorok, igeszolgálók és bizonyágtétevek az evangéliumot,

amikor igyekeznek kiköszörülni az Ige „élet”, nehogy elriasszák az embereket. Szégyelljük, amikor elhallgatunk igei tanításokat, nehogy a „kemény eledel” a hallgatóság torkán akadjon.

Sokan úgy vélik: jó, ha a gyülekezetben a megszokott mederben folynak a dolgok; helyes, ha a hívek a templomban megtalálják a világból annyira hiányzó biztonságérzetet. Nehezen összetákolt közösségeikben amúgy sem könnyű az „ékes rendet” fenntartani, s a radikális igehirdetés ezt veszélyeztetné. Van, aki nem akarja elveszteni a gyülekezet rokonszenvét, ezért ügyel, hogy üzenete ne lépje át a hallgatók tűrőhatárát. Mondhatjuk azt is: éppen azért bánunk óvatosan a tanítással, hogy sokakat megnyerjünk Krisztusnak. Igéssel is nyugtathatjuk magunkat: Isten „halk és szelíd hangon szól” (1Kir 19,13), Jézus „nem szít viszályt, nem kiáltoz” (Mt 12,19), ő „szelíd és alázatos szívű” (Mt 11,29).

Csak hogy ezek a bibliai helyek nem az üzenetről szólnak, amit tovább kell adnunk, hanem arról, hogyan tesszük ezt. Igen, alázattal és tapintattal kell beszélünk, de az üzenetet illetően nem köthetünk kompromisszumot! „Nem olyan-e szavam, mint a tűz – mondja az Úr – és mint a sziklát szétzúzó pöröly?” (Jer 23,29) Az ige kétélű kard, ami elhat

az ízek és velők szétválásáig (Zsid 4, 12). Jézus ebben az értelemben mondja: nem azért jött, hogy békességet hozzon, „hanem, hogy kardot” (Mt 10,34). Szükséges, hogy az üzenetet megfelelően megválasztott szavakkal és hangnemen, a hallgatóság lelkiállapotához igazodva mondjuk el; nem mi vagyunk sziklazúzó pörölyök és éles kardok, hanem az Ige az. Isten hangja többnyire szelíd – de amit mond, az provokatív és felforgató. E paradoxont gyönyörűen adja elénk a Példabeszédek könyve: a „szelíd beszéd megtöri a csontot” (15,1).

Jézus Krisztus evangéliuma a megütkezés köve (Ézs 28,16), mert szinte minden állítása ellenkezik azzal, amit magunktól gondolnánk. Isten gondolkodása más, mint a miénk, így mind értelmünk, mind vallásos érzületünk ösztönösen tiltakozik ellene. Ezért mondja Pál a keresztről: zsidónak botránkozás, görögnek bolondság (1Kor 1,23). Gondoljunk bele: micsoda elképesztő állítás az, hogy a bűn miatt minden ember kárhozható születik! Aki ezen sosem botránkozott meg, az ma sem érti. Pedig ez még csak a kezdet.

Miféle hajmeresztő tanítás, hogy Isten a pokolra való bűnösökből választott ki magának egy népet? Nem döbbenetes? S az kit ne kavarna fel,

hogy ezt a népet el is hívja magának – és tulajdon Fia vérével tisztítja meg a bűneiből? S aztán micsoda képtelen ötlet, hogy az igazságos Isten hűségesen hordoz olyanokat, akik egyáltalán nem méltók erre? Hogy szeretettel és gyöngéden bánik azokkal, akik újra és újra megbántják őt? Sőt, hogy meg is jutalmazza őket, még hozzá örök boldogsággal – s csak annyit kér, hogy mindezt fogadják el? Ki merészel ilyen vad dolgokat állítani?

Csak az, aki nem szégyelli az evangéliumot.

A nagyobbik fiam szenvedélyes horgász. Egy alkalommal a vízparton ültem vele, s elgondolkodtam: milyen lehet a horgászat a halak felől nézve. S miközben a tízesztes Lőrinc a halak kifárasztásának technikáját magyarázta, arra jutottam, hogy a dolog hasonlít egy kissé a keresztyén élethez. Amikor a kereszt nyugtalanító üzenete befurakszik a szívbe, úgy viselkedik ott, mint valami acélhorog. Egy kis ideig nyugton hagy, de aztán megint megrándul, fájdalmat okoz – összevérzi a gondolatokat és érzelmeket. Ilyenkor kapálózunk, szinte habzik körülöttünk a víz. Érezzük, hogy szabadulnánk a horogtól, de valami ellenállhatatlan erő húz kifelé, a régi életünk állóvizéből. Elég egy igei gondolat, benyomás, vagy elhangzó bizonyoságtétel, s újra megrándul a horog. Felkavarodik a víz a küzdelemtől; a többi hal cikázva menekül vissza a nyugodt, iszapos mélybe; de amelyikben ott a horog, minden rántással közelebb jut a felszínhez, a fényhez, az örömhöz – s a Horgászhoz, aki a botot tartja.

János, az evangéliuma hatodik részében lejegyez egy ilyen lelki horgászatot. Jézus Krisztus Galileában, a Genezáreti-tó partján prédikált, vegyes hallgatóság előtt: voltak ott tanítványok, írástudók és farizeusok egyaránt. Jézus igen meglepő képeket használt; saját testét az égből alászállott kenyérnek, véré pedig itálnak nevezte. Majd azt mondta: akit neki adott az Atya, az kivétel nélkül őhozzá megy; és aki hozzá megy, attól semmiképpen el nem fordul (6,37). Leszögezte, hogy az övéi közül egy sem fog elveszni, s ő feltámasztja őket az utolsó napon (40. vers), s a félreértések elkerülése végett hozzátette: „...senki nem jöhet hozzám, ha nem vonzza őt az Atya” (44. vers).

Szavai nyomán felzúdulás támadt, az emberek vitatkozni kezdtek (52. vers). A zsidók fülének a vérivás borzalmasan hangzott, hiszen ismerték az étkezési törvényeket. A kiválasztásról pedig (ez volt Jézus beszédének fő témája) merőben más fogalmaik voltak, ugyanis kizárólag önmagukat tekintették választottaknak. János külön nem jegyzi fel, de a prédikáció közben a farizeusok valószínűleg elmentek, hiszen a beszéd második felében már csak a tanítványok álltak ott.

Képzeljük el: miközben mondjuk Isten igéjét, az emberek fejcsóválva, méltatlankodva távoznak. Hogyan éreznék magunkat? Jézus azonban rendíthetetlenül folytatta: „Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van.” (54. vers) S hozzátette: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az énbennem marad, és én őbenne...” (56. vers). Itt már a tanítványok is kezdtek elveszteni türelmüket, mert ezt olvasuk: „tanítványai közül sokan, amikor ezt hallották, így szóltak: kemény beszéd ez, kicsoda hallgathatja őt? Mivel pedig Jézus magától is tudta, hogy ezért zúgolódnak tanítványai, így szólt hozzájuk: Ez megbotránkoztat titeket?” (61. vers)

Talán mi így folytatnánk: Nos, ha megbotránkoztat, hagyjuk ezt a témát, beszéljünk Isten szeretetéről úgy általában! De lehet a politikáról is...

János azonban azt írja, hogy Jézus „kezdettől fogva” tudta, kik azok, akik nem hisznek, sőt azt is: ki az, aki árulója lesz (64. vers). S hogy minden emberi okoskodásnak megadja a kegyelem-döfést, így fejezte be: „ezért mondtam nektek, hogy senki nem jöhet hozzám, ha nem adta meg ezt neki az Atya.” (65. vers)

A prédikációnak a befejező mondata után különös dolog következik. „Tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé.” (66. vers)

Mit szólnánk, ha ilyen eredménnyel zárulna valamely szolgálatunk? Talán ilyenformán reagálnánk: Jaj, ez lett a vége a nagy őszinteségnek! Péter, János, fussatok gyorsan utánuk, kérleljétek őket, hátha visszajönnek! S nektek, akik itt maradtatok, megígérem: ilyesmiről nem beszélek többet. Annyi dolog van, amiben egyetértünk, nem igaz? –

De Jézus nyugodtan nézi a távolodó alakokat. S ahelyett, hogy lecsillapítaná a kedélyeket, újabb mellbevágó dolgot művel. Odafordul a tanácstalanul toporgó tizenkettőhöz – pillantása a lelkük mélyére hatol –, s világosan nekik szegezi a kérdést: „Vajon ti is el akartok menni?” (67. vers)

Mi vajon mit felelünk erre az áldott provokációra?

Péter még nagyon sok mindent nem értett, de Jézus kérdésére megrándult szívében a horog. Fájt neki, hogy testvéreit távozni látta, azonban eltöltötte az öröm, amikor a Mester komolyan szemébe nézett. S ami ebben a pillanatban kiszaladt a száján, azt az egyik legszebb hitvallásként jegyzi föl az evangélium: „Uram, kihez mehetnénk? Az örök élet beszéde van tenálad, és mi tudjuk és hisszük, hogy te vagy az Istennek szentje.” (68-69. vers) Így reagálnak Isten szív szerinti gyermekei az evangéliumra.

Mindnyájunkat megviselnek a konfliktusok, ösztönösen irtóznak a feszültségektől. Nyilvánvaló, hogy Isten gyermekei nem akarnak szakadásokat okozni, erre a Sátán küldöttei törek-szenek (Júd 1,20). Mégis, ha az evangéliumot hirdetjük a maga teljességében, akkor számítanunk kell minderre. Ahol Isten Lelke munkához lát, a dolgok kicsapnak megszokott medrűkből. Micsoda lelki háborúval jár egyetlen ember megtérése! Milyen csaták dúlnak bent a szívben, milyen viharok keletkeznek egy családban, ahol valaki egyszer csak elkezd másként gondolkodni! Botrány nélkül nincs reformáció, ébredés, megújulás. Ha a reformátorok rettegtek volna a szakadásoktól, még mindig a római katolikus eretnekségben vesztegelnénk.

Ha óvakodunk a kereszt botrányától, azzal a gyülekezet halálos ítéletét írjuk alá. Inkább ettől féljünk, mint az emberek véleményétől! Ne rejtegesünk, ne titkoljunk semmit az evangéliumból, mert ami egyeseknek taszító, az másoknak az üdvösség ereje. Minket is ez ragadott meg, ez vonja életünket a mennybe, egyenest az Áldott Horgász kezei közé. Álljunk elő a teljes igével, és ne féljünk a nyomában járó, szent felfordulástól!

Balavány György / Biatorbágy

AZ ÚR SZOLGÁLATÁBAN

Sok-sok évvel ezelőtt ismerkedtem meg Szépalmán Bükkösi Miklóssal, a Biblia Szövetség csendeshetén. Abba a csoportba kerültem, amelyben ő vezette az előadás utáni beszélgetést. Azt hittem, hogy lelkész, vagy képzett lelki gondozó, mert olyan csodálatos együttérzéssel és szeretettel terelgetett minket. Később tudtam meg, hogy pénzügyi szakember. Azóta többször találkoztunk, és meleg, testvéri kapcsolat alakult ki közöttünk. Amikor - hallgatva életének különböző eseményeiről a beszámolókat - már egy kicsit jobban megismertem, arra bízattam, írja meg emlékeit, hiszen nem mindennapi utat járt be.

A mai fiatalok csak a Dickens regényekből ismerhetnek ilyen gyermekéveket. Bükkösi Miklós Kolozsvárott született, de szülei két éves korában elváltak, és őt elvitték a székelyföldi Vargyasra, anyai nagyszüleihez. Innen lopta el az édesapja és vitte magával Temesvárra, ahol élettársával élt. Csak hét évet tölthetett együtt apa és fia, mert apját 36 évesen a különböző betegségek és a tüdőbaj elvitték. „Milyen jó, hogy most már lehet Isten dolgaival foglalkozni” – gondolta az akkor nyolc éves gyermek. Édesapja ugyanis ateista volt. Ettől kezdve viharos, hányatott évek következtek. A nevelő mamának dolgozni kellett, ezért a kisfiút hol itt, hol ott helyezte el. Az iskolába olyan rongyosan járt, hogy még a tanítóknak is feltűnt, pedig sok szegény gyerek volt akkoriban. A rosszul táplált, gyenge kisfiú jól tanult; annak ellenére, hogy hol magyar, hol román iskolába járt, attól függően, hogy éppen kinél lakott. Akkor sem lett jobb a helyzete, amikor nevelő anyja – aki egy vendéglőben dolgozott – magához vette. A gyermek olyan rossz egészségi állapotba került, hogy a városi tanács egy hónapos tengerparti üdülsre küldte. Eközben Kolozsvárott élő édesanyja – értesülve volt férje haláláról – nyomozni kezdett fia után. Eljutott Temesvárra, a nevelőanyához, aki pénzért hajlandó volt lemondani a gyermekéről.

– A Fekete-tenger melletti táborban 260-an voltunk – idézi fel emlékeit

Miklós –, és én voltam az egyetlen, akinek nem volt saját játéka, és senkitől sem kapott levelet. Egyszer csak egy értesítés érkezik az igazi anyámtól és attól a vendéglőstől ahol laktam, hogy édesanyám vár majd Temesváron, az állomáson, és magával visz. Először rettentően megijedtem, hiszen megszoktam a nevelőanyámat. A Felséges Isten már akkor irányította az életemet, hi-

LUKÁTSI VILMA FEIRAGYOG

Vannak olyan gyönyörű szavak,
mint amilyen az, hogy
„felragyog”,
...ha sokáig tart az éjszaka,
várjuk-várjuk a pitymallatot!
Mozdulni sem merünk vaksötétben,
olyankor nincs meghitt környezet,
veszedelmet sejtünk valahol,
ami elől kitérni nem lehet!
„Elemlámpa-hit” a sötétségben,
hiába is meresztjük a szemünk,
míg a szívünk mélyén meg nem
szólal
bátorító hangon Istenünk!

Az Ő szavától rés nyílik az égen,
a lefüggönyözött ablakon is át
felragyog napkeleten a hajnal:
megsemmisíti az éjszakát,
azt is, ami a lelkünkben támad,
hitetlenségünk falai között,
mert akinek felragyog a Krisztus,
az örök nap fényre költözött!

szen még Temesvár közbenső állomásán a nevelőanyám erőszakkal le akart venni a vonatról, de az közben elindult, és én fenn maradtam! Amikor megérkeztünk a végállomásra, az ismert vendéglős mellett állt egy asszony, akire ő rá mutatott: „Ő az édesanyád, Miklós!” Így találkoztam először az édesanyámmal – kilenc évesen.

– Nem lehetett ez könnyű időszak, hiszen újabb költözködés, újabb iskola következett. A kisfiú először Brassóba került egy gyermektelen házaspárhoz, mert édesanyja nem tudta magával vinni Kolozsvárra. A fiákeres nagy-

bácsinak jól jött a segítség a lovak körüli teendőkhöz, de felesége kemény asszony volt, és sokszor megverte Miklóst. Így azután ismét Vargyasra került, az anyai nagymamához. És most meséljen erről az időszakról ő, maga!

– A felsorolt események önmagukban nem bírnak jelentőséggel, nincs üdvösségtartalmuk, mégis beleillenek abba a csodálatos isteni vonalvezetésbe, amivel Isten, nyomorult, elveszett életemet már kisgyermekkorom eseményein keresztül is szeretettel őrizte és egyengette. Tizenhárom évesen át akartam térni egy másik vallásra, mert abban a székely falucskában rajtam kívül mindenki unitárius volt az osztályban. Isten azonban ezt a tervemet csodálatosan megakadályozta. A bécsi döntés után édesanyám Budapestre költözött, majd egy évvel később én is.

Tizennégy éves voltam, amikor elkezdtük a közös életet. Úgy tűnt, hogy további ifjúságom gondtalannak ígérkezik, ami a viharos gyermekévek után nagy dolog volt. Csak az iskola-váltásokkal kapcsolatos nehézségek és a háború gondjai terheltek. Isten gondoskodott arról, hogy Kőbányán, ahol laktunk, a Református Egyháznál és a Vas utcai kereskedelmi szakközépiskola közelében lévő Bethánia Egyesületnél hívó emberekkel kerüljek kapcsolatba. Gyakran kaptam tőlük evangéliumi könyveket, amiket félszívvvel nézegettem, semmit sem értettem belőlük, pedig óriási szükségem lett volna az Úr békességére.

1947-ben, egy tavaszi napon, kézbe vettem a barátaimtól rám erőszakolt egyik könyvet (Mondersohn Ernő, Az ördög ígézetében), és beleolvastam. Nem tudtam letenni, mert abban rólam volt szó: én voltam az a rab, megköltözött, elveszett ember, akit csak az élő Jézus Krisztus szabadíthat meg! Aznap este, a szobaajtó mögött, Jézus Krisztushoz kiáltottam szabadulásért. Másnap elmentem az egyik hívő barátomhoz, és ezt mondtam: „Sokszor és sokféleképpen hívtatok már Jézushoz, most itt vagyok, mondjátok meg, mit tegyék!” Éppen a következő hétfőn

Folytatás a melléklet után

(a 8. oldal folytatása)

kezdődött Kőbányán Büttösi János református lelkész evangélizációs igeszolgálatára, amin én is részt vettem, ahol megértettem, hogy elvesztem - életemet ott és akkor az Úr Jézus kezébe tettem.

– *Emlékszem, milyen sokat segített nekem az, amikor Bükkösi Miklós bizonyosságot tett arról, hogy még a megtérése után is voltak nehéz évei, súlyos betegségei, hitharcai.*

– Ma már látom, hogy megtérésem eseményei hasonlítottak a halott Lázár feltámasztásának történetében leírtakhoz (Jn 11,44). Temetésekor Lázár kezét, lábát összekötözték, az arcán pedig lepel volt. Jézus parancsára leoldották kötelékét, a leplet levették. Ez az esemény nálam nem ment végbe így, egyik pillanatról a másikra, ugyanis még sokáig úgy láttam az embereket, mint „járkáló fákat” (Mk 8,22-25). Az Úrnak sokszor kellett a szememre tennie kezét ahhoz, hogy tisztán és világosan lássak.

Hitre jutásom után két évvel súlyos lelki válságba kerültem. Az ördög hitbéli bizonyosságomban kísértett. Odáig jutottam, hogy mindent fel akartam adni. Elhatároztam, hogy utoljára megyek el igehirdetésre. Hátraláttem le a kőbányai gyülekezeti teremben, hogy meghallgassam Füle Lajost. A csodá-

latos halfogás történetéről beszélt (Lk 5,4-5), amiben Simon Péter azt mondta Jézusnak, hogy bár egész éjjel hiába fáradtak, de parancsára mégis kivetik hálójukat. Az Ige üzenete egyértelmű volt számomra, így az Úr kegyelmesen megmentett.

– *A lelki megújulás és megerősödés után azonban még egy súlyos betegség következett. Ez már nem kezdte ki hitét?*

– 1949 őszén – úgy tűnt – halálos betegséget kaptam, és édesanyámat az orvosok felkészítették arra, hogy elveszítheti 22 éves fiát. Három hétig magas láz gyötört, már felülni sem tudtam. Hívó testvéreim könyörögtek értem az Úrhoz, és látogattak is. Amikor először tudtam kezembe venni a Bibliát, a Filippi levél első fejezetét olvastam, ahol Pál apostol a 21-25. versekben arról ír, hogy neki az élet Krisztus, a meghalás nyereség, „...de a testben megmaradnom szükségesebb tiérettek, és ebben bízva tudom, hogy megmaradok...” Ez csodálatos ígélet és biztatás volt számomra, ezután látogatóimat már ezzel az ígével vigasztaltam.

Bükkösi Miklós 1949-től hívó emberként élt, ami nem lehetett könnyű, hiszen azokban az években az emberek csak titokban jártak templomba. Ő viszont vállalta vallásos meggyőződését. A

Ferihegyi Repülőtéren, ahol harminckét évet töltött mint beruházási előadó, majd beruházási pénzforgalmi csoportvezető, hite miatt sok támadás érte, de Isten megőrizte. A kőbányai gyülekezetből később átkerült a Salétrom utcába, itt ismerte meg második feleségét, Rózsát. Presbiterként, három évig missziói gondnokként, a Biblia Szövetségben pedig tanácstagként és pénzügyi szak tudással segített hosszú éveken át. Másik szolgálati területe a lelkigondozás. Hamar észrevette, hogy erre kapott talentumot. Most, 81 éves korára, a sok látogatásról, utazásról már le kell mondanania, de levelezéssel és telefonon változatlanul testvérei rendelkezésére áll.

Befejezésül írásos bizonyágtételéből idézek:

„Egy kis ember Istennek ‘háttal’ született erre a világra. Kisgyermekkorom viharos, serdülő- és ifjúkorom pedig bűnben fuldokló volt. Az Úr könyörüelt rajtam, megláttatta velem, hogy elveszett vagyok. Jézushoz menekültem, és Ő elfogadott engem, megmentett és megtartott. A kis ember örökre az Övé lett és örökké dicséri Urát és Szabadítóját!

Ő választott minket, és gyümölcsstermesre rendelt. Legyen áldott az Úr Jézus Krisztus és Mennyei Édesatyánk!”

Zika Klára / Budapest

SZIKSZAI BÉNI SZÁZ ÉVES LENNE

Szikszai Béni nevének említése nélkül lehetetlen a 20. századi belmissziói mozgalomról beszélni. Neve összeforrt a lelki ébredéssel és a Bethánia CE Szövetséggel, amelynek hosszú éveken át hűséges munkatársa volt; áldott eszközként Isten kezében, „akit emberi sorsa mély megaláztatása ellenére sem tudott megingatni hitében és eltántorítani szilárd meggyőződésétől” (Szebeni Olivér). Bár bőven volt része különféle megaláztatásokban, nem csüggedt el. Mennyei atyja, akihez mindvégig hűséges maradt, nemcsak megerősítette őt a próbák idején, hanem meg is dicsőíttette magát benne és általa. Akik ismerték – barátai és ellenfelei egyaránt – tisztelték és becsülték őt őszinteségéért, egyenességéért. Miként a bibliai hithősök, ő

sem volt makulátlan, de mindig tudta, hogy hol talál bűnbocsánatot. Az evangélium embereként szavaival, életével is az élő Krisztust hirdette, ezért nem mindenütt fogadták őt kitörő örömmel. Ahogyan az Ige meghasonlást okoz az emberek között, így személye is megosztott sokakat. Sajnos, még lelki testvérei sem tudták őt „egyformán szeretni”. Némelyek rajongtak érte és csüngtek rajta, másokat irritált szókimondása, hajthatatlansága. Annyi bizonyos: az egyháztörténészeknek nem lesz könnyű dolguk, ha egyszer majd megpróbálják feltárni és értékelni életművét.

Amit ebben a pillanatban tudunk róla nem egyéb, mint különböző életrajzi adatok halmaza, illetve azok az újság-

cikkek, amelyek felelevenítenek egy-egy epizódot életéből. Az „Ahogy én láttam” című emlékiratában, amit 1974-ben vetett papírra, több személyes vonatkozású megjegyzés található – annak ellenére, hogy igyekezett mindvégig az „árnyékban maradni”. Mivel szívügye leginkább az ébredés volt, ezért ennek előzményeiről, történéseiről beszél, mintsem önmagáról. A népi írók szenvedélyes hangja szólal meg benne, amikor pontos leírását adja a 20. század társadalmi mozgásának és egyházi életének. A bevezető akár szociográfiai tanulmány is lehetne (gyakran idézi fel Szabó Dezsőt, Kovács Imrét és társait), a továbbiakban pedig bemutatja az akkori egyházi élet és a belmissziói mozgalom jelentősebb alakjait.

1908. június 4-én született a Szolnok megyei Abony község tanyavilágában, ahol édesapja gazdálkodó parasztember volt. A bábaasszony úgy ítélte, hogy életképtelen, ezért Pünkösöd napján gyorsan megkeresztelték. Isten azonban másként döntött felőle, így csodálatos módon életben maradt. Gyermekkorának képei egész életén át végig kísérték. Mély nyomot hagyott benne nővéreinek öngyilkossága, illetve a Tanácsköztársaság, amikor több szörnyű esemény szemtanúja volt. Az iskola távol esett a szülői háztól, mégis szívesen és nagy kedvvel tette meg – tizenkét esztendőn keresztül – minden nap a három kilométeres utat. Apja, látva a fiú jó képességeit, úgy döntött, hogy többet érdemel a paraszti életformánál. Ezért a polgári iskola elvégzése után beíratta a szolnoki Zsidó Kereskedelmi Iskolába, ahol ő volt az egyetlen parasztszármazású diák.

Negyedikes korában súlyos beteg lett, és hosszabb időt töltött otthon. Ekkor adta kezébe hívó édesanyja a Bibliát, amit nagy kedvvel olvasott, és felragyogott előtte Krisztus váltsága: „ami ebben a könyvben van, igaz” – mondta – „és én erre ráteszem az életemet”. Egy ige különösen is hangsúlyossá lett előtte: „Ő nekem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet” (Csel 9,15).

A sikeres érettségi vizsgát követően az Abonyi Községházán, később pedig a Járási Főszolgabírói Hivatalban kapott állást. Nagy lehetőségek előtt állt, de őt nem a világi karrier érdekelte; az Úrnak akart szolgálni, amire hamarosan lehetősége is nyílt.

Már megtérése évében megismerkedett Molnár Máriával, aki később a missziói mezőn halt mártírhálált. A misszionáriusnő meghívta a Bethánia CE Szövetség budapesti konferenciájára, és ez az út végképp „megpecsételte sorsát”. Tagja lett az egyesületnek, sőt, 1930 ősztől a Bethánia választmánya utazó titkárként alkalmazta. Az ügy érdekessége, hogy a választmány egyetlen tagja ágált ellene, Bereczky Albert, aki később püspökként sem „fogadta őt a kegyeibe”.

Szikszai Béni belevetette magát a munkába, járta az országot és hirdette az evangéliumot. Évente húszezer kilo-

métert is megtett, többnyire gyalog, vagy lovas kocsin. Prédikált egyszerű, szalmatetős szérűben és hatalmas templomokban. Beszélt keveseknek, és szolgált tömegeknek. Közben sok emberi értetlenséggel és rosszindulattal is találkozott, főleg a nyájukat féltő papok részéről. Mások viszont örömmel fogadták igehirdetéseit, és személyes megváltójukká fogadták Jézus Krisztust.

„Egykönyvű” ember volt, hiszen hiába rendelkezett hatalmas könyvtárral, mégis a Szentírást tartotta mindenképp előtérben. Állítólag hatvanszor olvasta végig Bibliáját. Életét mindvégig az Írás szavai hatották át, Krisztus keresztyje szüntelenül ott ragyogott szemei előtt. Talán ezért is hangzott ajkáról oly hitelesen és hatalmasan a keresztről szóló biznyságtétel.

FÜLE LAJOS
AMIKOR HATVANADSZOR IS*

Amikor hatvanadszor is
végére ért a Bibliának,
hangzott el a „Szolgám, elég”.
Odaroskadt akkor a fáradt
vándor, ahol a Szó elérte,
a földre, mint ISTEN kezére.

*Szikszai Béniről

Nemcsak utazótitkárként vált neve ismertté, a Bethánia berkein belül is nagy tekintélyt vívott ki magának. Olyannyira, hogy 1939-ben, Sallay István halálát követően, őt választották főtitkárnak. Óriási lendülettel fogott hozzá a munkához, hamarosan megéledt az alvó egyesület. Evangélikációk, lelki konferenciák követték egymást, beindult az utcamisszió, hangsúlyosabb lett a közösségek pásztorolása, tartalmasabb a Mustármag című folyóirat. Közben megházasodott, feleségül vette Rívó Erzsébetet. Sajnos, boldogságuk nem tartott túl sokáig, felesége viszonylag fiatalon elhunyt. Másodszor is megnősült, főtitkár elődjének leányát, Sallay Esztert vette el.

A II. világháború eseményei nem rendítették meg munkájában, folytatta ébresztői szolgálatát. Járt az országot, térített, lelkigondozott, szervezte a bu-

dapesti és vidéki közösségeket. Az ostrom alatt menekülteket rejtegetett. Szoros kapcsolatot épített ki egyházi és egyesületi vezetőkkel, gyakran együtt imádkoztak.

Amint a harcok elcsitulak, a lelki munka újra felvirágzott. A nagy budapesti evangélikáció, az alcsúti és vajai konferenciák, lelki alkalmak sokasága jelezte, hogy Isten hatalmas ébredést készített a nemzetnek, és az ébredés egyik fáklyavivője Szikszai Béni. Budapest mellett Debrecen az ébredés centruma, ahol dr. Szabó Mihály táblabíró volt a közösségvezető. Kettejük között valami „megmagyarázhatatlan feszültség” érezhető, amit egymással elrendezni nem tudtak, de a lelki munka ennek nem látta kárát.

A virágzó lelki élet azonban nem tetszett mindenkinek, főként az új hatalomnak nem. Utasításukra az egyház vezetői mindent elkövettek, hogy megfékezzék az ébredést. Végül létrehozták a Református Missziói Szövetséget (ebbe olvastatták be a különböző kegyességi irányzatokat), majd megjelent a hírhedt lett Testvéri Izenet, amelynek lényege az egyesületi munka teljes felszámolása volt. Szikszai Béni a Konvent alkalmazásába került, de egy év múlva a beosztása megszűnt. Nehéz időszak következett számára. Alcsútra vonult vissza, ahol gazdálkodni kezdett.

1953-tól családjával Göböljárás-pusztára költözött, ahol az erdőgazdaság alkalmazta segédmunkásként. Ez az időszak volt életének a mélypontja. Mind lelkileg, mind fizikailag súlyos terheket hordozott. Közben állandóan zaklatta a világi hatalom és az egyház. Olykor elcsüggedt, Istentől azonban nem távolodott el. Az ötvenes évek végén, amikor enyhült a szorítás, újra „szolgálatba helyezte magát”, és munkatársai előtt tett biznyságot. Igeszolgálatot azonban egyelőre nem vállalt, bár ilyen kérelemmel több felől is megkeresték. A szekták, kiségyházak hívását kategorikusan elutasította, de nem vette jó néven az ún. „földalatti evangéliumi mozgalmak” megmozdulásait sem. Annak ellenére, hogy vezetőikkel szoros kapcsolatban állt.

1976-ban a Református Egyház vezetői visszahívták az evangélikációs szol-

gálatba, amelyet azután haláláig végzett. Rendszeresen tartott bibliaórákat a pestlőrinc-erzsébetlepi gyülekezetben, amelynek főgondnoki tisztét is vállalta. Sajnos, egészségi állapota folyamatosan romlott, ereje egyre fogyott. 1985. január 26-án érkezett el hozzá is a hazahívó szó.

Szikszai Béni nemcsak mint igehirdető és szervező tűnt ki, hanem irodalmi téren is jelentőset alkotott. Számos műve jelent meg, főként kommentárok, prédikációskötetek. De írt verseket, színjátékokat és énekszövegeket, cikkeit pedig több egyházi lap is leközölte. Széleskörű levelezést folytatott, német

nyelvről számos könyvet lefordított. Több kézírata – így önéletráisa is – mindmáig kiadatlan. A jövő nemzedékére vár, hogy feldolgozza hagyatékát, és méltó módon megemlékezzen arról az emberről, aki egész életét Krisztus ügyének szolgálatába állította.

Margit István / Pécel

LÉTEZIK-E BŰN, AMIT ISTEN NEM BOCSÁT MEG?

Olyan kérdés ez, amit gyakran tesznek fel keresztyéneknek, de a válasznál olykor maguk, a hívők is elbizonytalanodnak, amikor egy-egy extrém esettel szembesülnek. Nekik lehet válasz az a hír, amelyet nem régen olvashattunk napilapjainkban, internetes portálokon, a Magyar Távirati Iroda jóvoltából. Arról van szó, hogy önszántából állt a dél-afrikai mintára létrehozott, és az emberi jogi visszaéléseket vizsgáló történelmi igazságtétel bizottság elé Libériában Joshua Milton Blahyi, az első polgárháború (1989-1997) egyik legrettegettebb hadura.

Blahyi, aki most a testület kezébe tette le sorsát, nyíltan vallott tetteiről. Korábban a válogatott kegyetlenkedései miatt vált hírhedtté, amikor is emberek ezreit mészárolta le vérszomjas hordájával. Nem politikai meggyőződésből tették, annak dolgoztak, aki többet fizettet érte. A polgárháború utolsó éveiben például Roosevelt Johnson libériai elnök bérelte fel őket.

Blahyi, aki 1970-ben született, a sарpо klán tagja volt, amelyik a libériai krahni törzsnek mintegy húsz százalékát adja. Állítása szerint 11 éves korában a Sátán „felhívta őt telefonon”, és a szolgálatába állította. „Karrierje” ettől kezdve „törtelen” volt. Hamarosan a krahni törzs egyik legtekintélyesebb vezetője, később főpapja, majd a puccs által hatalomra kerülő Samuel Kanyon Doe libériai elnök személyes tanácsadója lett. Animistának vallotta magát, de hite keresztyén elemekkel keveredett. Mágikus erővel rendelkezett, amit azzal magyarázott, hogy magával, a Sátánnal kötött szerződést, aki viszont a harcmezőn való sérthetlenségért cserébe emberáldozat bemutatását követelte meg tőle. Az emberáldozaton kívül – mint mondta – a meztelenség biztosította számára azt, hogy nem fogott rajta a golyó.

Annak idején csak Csúpasz Fenék tábornokként emlegettek, hiszen ruhátlanul,

egy szál bakancsban vezette harcba ugyancsak pucér, vagy női ruhát viselő, kegyetlenségükről hírhedt, bedrogozott és leitatott fiatal harcosait. A tizenéves katonák csata előtt ruháiktól megszabadultak, vagy éppen női parókában, virágmintás női, esetleg menyasszonyi ruhában mészárolták le áldozataikat. Valahányszor bevettek egy-egy várost vagy falut, újra és újra emberáldozatot mutattak be, hogy továbbra is megőrizték hatalmukat.

„Nem tudom, összesen hány embert öltünk meg” – mondta vallomásában – „én, személy szerint, legalább húszezret”. A tárgyaláson sírva fakadt, aminek hatására az egyébként zajos hallgatóság döbbenetelnémult. Mint mondta: az áldozatok hozzártatózóira bízza, hogy megbocsátanak-e neki. Kijelentette, hogy amennyiben a bizottság úgy dönt, kész bíróság elé állni. Mi teszi Blahyi vallomását és szándékát különlegessé? Az, hogy közben ez a vérszomjas zsoldosvezér élő hitre jutott.

Egyik bizonyágtételében elmondta, hogy egyszer, amikor gyermekáldozatot mutatott be, mintha Jézus jelent volna meg előtte, aki arra kérte, hogy ne legyen többé a Sátán szolgálója. Nem tudott mit kezdeni ezzel a „látomással”, de ettől kezdve nem fogott fegyvert. Mindent hátra hagyott, és Ghanába menekült, ahol egy menekülttáborban elkezdte tudakozni az Írásokat. Őszinte bűnbánatot tartott és imádkozott Istenhez a teljes szabadulásért. Az Úr megkönyörült rajta, és ma már egy protestáns egyház lelkészeként hirdeti a békeség evangéliumát. Emellett egy missziós szervezet elnöke, aki azon fáradozik, hogy ez a sokat szenvedett ország megismerje a Biblia Krisztusát.

Blahyi időközben megházasodott, feleségével együtt három gyermeket nevelnek. A közelmúltban dokumentumfilmet forgattak életéről, igehirdetéseit pedig a világ

számos országában terjesztik. Ennek bevételeiből egy iskolát szeretne létesíteni a háborús árvák számára. Mint mondja, ő most is háborúzik, de most szent háborút vív, lelki fegyverekkel. Közben pedig várja az Igazság és Megbékélés Bizottságának döntését: vajon megbocsátják-e neki azt, amit Isten már megbocsátott?

Blahyiéhez valamelyest hasonló életutat járt be az 54 éves brit drogkereskedő, Brian Morris, aki 16 éves kora óta kábítószer-csempészetből élt. Hollandia, Anglia, Franciaország és Nepál között ingázott, szervezte, irányította a különböző drogkészítmények szállítását, terjesztését, egészen 1995-ig, amikor is lebukott, és börtönbe került. Börtönévei alatt komoly elhívást kapott Jézus Krisztus követésére – olvashattuk róla a református hírportálon –, és elhatározta: teológiát tanul, majd pedig misszionárius lesz. Szabadulása után kezdte meg tanulmányait a walesi Biblia Kollégiumban, ahol nem régen tette le első minősítő vizsgáit. „Krisztustól kapott hite által Brian élete megváltozott. Örültünk, amikor a kollégiumba iratkozott, s látjuk, hogy milyen eltökélten és eredményesen végzi tanulmányait – megtérése komoly példa a hallgatók előtt” – mondta az intézmény igazgatója, Ewen Robertson.

Három éves intenzív tanulás és eredményes vizsgák után Morris és családja azt tervezi, hogy a távol-keleti misszióba mennek, talán éppen a cunami által sújtott Sri Lankára. „Remélem, tapasztalataim és Isten iránti odaadásom ezt lehetővé is teszi számunkra!” – jelentette ki a hitre jutott drogkereskedő. „A sárkány legyőzött, a Bárány megmentett” címmel megjelent önéletrajzában tette közzé hit-élményeit, megtérésének történetét, ami megtanította átértékelni és megváltoztatni életét.

Margit István

HÍREK – KÖZLEMÉNYEK

MI ÚJSÁG AZ ÉBREDÉS ALAPÍTVÁNY HÁZATÁJÁN?

Közel másfél évtizede működik a Biblia Szövetség sajtószolgálat, az Ébredés Alapítvány. Ez idő alatt a név ismertté lett nemcsak Magyarországon, hanem határainkon túl is, hiszen a megjelentetett könyvek, folyóiratok, illetve különböző hanghordozók és képanyagok már sokfelé eljutottak.

A keresztyén könyvpiacra az alapítvány kiadványai sajátos színfoltot jelentenek, amelyekkel főként a hazai hangokat igyekeznek megszólaltatni. A szerzők ismert és elismert szakemberek, lelkészek, teológusok, orvosok és pszichológusok. Természetesen külföldi íróktól is jelentet meg kiadványokat, akik zömmel angol, illetve német nyelven publikálnak. Eddig több mint félszáz címszó jelent meg az alapítvány gondozásában, csaknem 80000 példányban. Egy-egy kiadvány példányszáma 500 és 3000 közötti. Műfajukat tekintve leginkább teológiai, hitépítő írások, ígéhirdetések, riportok, életrajzok. Sajtótermékeit, más kiadóktól beszerzett könyvekkel együtt, a péceli Evangéliumi Könyvesboltban, valamint konferenciák helyszínein árusítja.

Az Ébredés Alapítvány a kiadója a Biblia és Gyülekezet c. újságnak, amelyik egyébként a Biblia Szövetség folyóirata. A lap mellékleteivel együtt, 1989 óta folyamatosan jelenik meg, évi négy alkalommal, jelenleg 1500 példányban. Sokan olvassák itthon és a környező országokban, de akadnak előfizetői távolabbi kontinensekről is. A folyóirat tárgykörei: az etika és keresztyén életvitel kérdéseinek megjelenítése a Szentírás fényében, tanulmányok, állásfoglalások, evangélizáló és tanítói jellegű írások, versek, bizonyítékok, szervezeti hírek. Főbb céljai: korunk etikai kérdéseire bibliai válaszok megfogalmazása; teológiai tanulmányok eredményeinek kritikai bemutatása; filozófiai jellegű kérdések ütköztetése a teológiai gyakorlattal; a gyülekezeti élet hétköznapi kérdéseinek számbavétele; a keresztyén kortárs költé-

szet megszólaltatása; a Biblia Szövetség és társszervezeti munkájának bemutatása.

Az Ébredés Alapítvány 1999-ben indította kazetta-szolgálatát, amivel ígéhirdetések, előadások, zenei hanganyagok másolását és terjesztését végzi. A hanganyag egy része saját felvétel, a többi különböző gyülekezetekből érkezett, de számos hagyaték is ide került. Digitalizálásuk folyamatos, ezek már CD-n, illetve DVD-n is beszerezhetők. Az eltelt évtizedben 12 000 magnókazettát, és mintegy 1500 CD/DVD-t sokszorosítottunk.

Az alapítvány egyik legifjabb tevékenysége a filmgyártás. 2001-ben a Szociális és Családügyi Minisztérium által támogatott pályázaton nyert céleszközökkel készült el a „Jövők záloga a család” című, tizenkét részes dokumentumfilm-sorozat a Reál Stúdió Kft. gondozásában, amit a Duna Televízió vetített le. Az alkotásról szakmai berkekben is elismerően nyilatkoztak. Két év múlva a Fundamentum '93 Bt. kivitelezésében készült az Izsák című filmszociográfia, amelyet a Magyar Mozgóképek Közalapítvány támogatott, és az Izsák TV, a Pax Televízió, majd a Főnix TV mutatott be. Ezt követően a Magyar Történelmi Film Alapítvány támogatásával forgattuk az „1956-os forradalom és szabadságharc Békéscsabán” c. dokumentumfilmet, az alkotást a Főnix TV mellett a Békéscsaba TV-ben vetítették. 2006-ban készült el egy – a Magyar Mozgóképek Közalapítvány által támogatott – dokumentumfilm, a „Visszaszámlálás”, amelyik a miskolci hospice szolgálat munkáját mutatja be. A Magyarországi Református Egyház és a Református Közéleti és Kulturális Központ támogatásával 2006-ban még két portréfilm forgatása is elkezdődött: az egyik, a hetven esztendő dr. Pálhegyi Ferenc, a neves pszichológus és házassággondozó életútját mutatja be, a másik pedig a nem régen, 102 éves korában elhunyt Dobos Károly református lelkésznek állít emléket. Az előzőt már bemutatták, a másikon az utómunkálatok folynak; reményünk szerint azt is rövidesen megtekinthetik az érdeklődők. *Margit István titkár*

VISSZASZÁMLÁLÁS

Az Ébredés Alapítványnak a filmgyártás nem tartozik a fő profiljai közé, ezért különösen is nagy elismerésnek számít az a tény, hogy egyik alkotása bekerült a 39. Magyar Filmszemle versenyprogramjába. A produkciót a „Dokumentum- és Tudományos Ismeretterjesztő Filmek” kategóriájába sorolták, ahol számos neves alkotó filmjeivel kellett megmérkőznie. Természetesen, ilyen mezőnyben, különösebb szakmai sikerekre nem számíthatott, viszont óriási eredménynek mondható, hogy a dokumentumfilmek között a legnagyobb nézőszámmal dicsekedhet. (lásd: képek!)

A film egyik „megálmodója” Martini-desz László, a Fundamentum '93 Bt. ügyvezetője volt, aki a továbbiakban szer-

kesztőként működött közre a forgatásban. A forgatókönyvet Balavány György újságíró, a Magyar Nemzet munkatársa írta, aki ezt megelőzően hosszabb publikációban foglalkozott a témával. Cikke, akkor, elnyerte a Pricewaterhouse Coopers Minőségi Újságírási Díját.

Alapítványunk 2005-ben a Magyar Mozgóképek Közalapítványhoz pályázatot nyújtott be az ötlet megvalósítása érdekében, amit a kuratórium el is fogadott. A forgatást Hajnal Gergely és stábjá még abban az esztendőben megkezdte. Munkáját Martinidesz László mellett Körtési Béla HSC operatőr segítette. Körtési Béla neve nem ismeretlen a szakmában: több tucat dokumentum-, kisjáték- és portréfilm elkészítésében működött közre, mint kameraman, vágó és társrendező. Munkásságát számos hazai és nemzetközi

díjjal jutalmazták. Hajnal Gergely rendező, bár a fiatalabb korosztályt képviseli, a Faludi Ferenc Akadémia munkatársaként és tévés szakemberként nagy filmes tapasztalattal rendelkezik. Erről az alkotásról így vallott sajtóinterjújában: „Mielőtt a filmnek nekiláttunk, még soha életemben nem jártam hospice otthonban. Bevallom, nem is tudtam, mi az. A vágás hosszú óráiban ismertem meg valójában szereplőimet. Különös kapcsolat alakult ki közöttünk. Lehet, hogy egy kicsit többet megtudtam a halálról, de sokkal inkább az élethez való viszonyom alakult, formálódott át. A film tapasztalások, érzések lenyomata, melyeket megéltem, találkozással azokkal, akik az Útra készülnek, és akik segítik őket.”

A forgatás helyszíne a Miskolc Megyei Jogú Város Önkormányzata Semmelweis

Kórházának és Rendelőintézetének Hospice Osztálya volt, ahol dr. Simkó Csaba osztályvezető főorvos és csapata készséggel állt a stáb rendelkezésére. A külső felvételek elkészülte után a végleges változat a G&B Variátor Kft. vágóasztalán született meg.

A film utóélete: bemutatták Miskolcon, a Művészetek Házában, majd Budapesten, a Párbeszéd Házában. Tavaly az Arany-szem Operatőr Filmfesztiválon beválogatták a versenyfilmek közé, ahol a „Közművelődési Sorozat” kategóriában került vetítésre. Az év végén szerepelt a Lakiteleken megrendezett Kistérségi és Kisközösségi Televíziók VIII. Radványi Géza Szemléjén, ahol a „Korkép” kategóriában elnyerte a zsűri és a közönség különdíját (két további produkción nem került be a döntőbe).

A Visszaszámlálást a 39. Magyar Filmszemlén két alkalommal vetítették, mindkétszer a Palace Mammut Mozi Bécsikapu termében (első alkalommal majdnem teltház előtt). Ezt követően bemutatták az Uránia Nemzeti Filmszínház Csontos termében is, ahol annyian voltak kíváncsiak az alkotásra, hogy még a lépcsőkön is ültek.

A filmnek nem volt különösen nagy visszhangja a sajtóban, de azért több pozitív vélemény is elhangzott vele kapcsolatban. Pósa Zoltán, neves író, kritikus, irodalomtörténész egyik napilapunkban „A szeretet munkásainak otthona” címmel írt róla cikket, amelyben kiemelte, hogy az alkotóknak „sikerült hitelesen, a kívülről állók számára is átélhető filmen bemutatni az intézet életét és azt, hogy az Istenhez vezető Nagy Út egyáltalán nem félelmetes” (Magyar Nemzet). Hajnal Gergely rendező a Kossuth Rádió „Merítés a kultúrából” című műsorában szerepelt, ahol Farkas Éva szerkesztőnek adott interjút.

Mindent összegezve: a Visszaszámlálás nem lett sikermű (nem is azzal a céllal készült). Alkotói azonban abban reménykednek, hogy ez a film mélyen megérinti és elgondolkodtatja mindazokat, akik megtekintik. Ugyanakkor segít felkészülni a majdani eltávozásra, esetleg arra serkent, hogy mások is vállaljanak részt egy olyan szolgálatban, amely segíti a halálra való felkészülést.

M. I.

*

PECZNYÍK PÁL: ROZOGA HÁZ

Rozoga ház a mi testünk,
tetszett vagy nem – bele estünk.
Nem ad semmit, mindig csak kér,
semminél mégis többet ér.

Benne élünk, járunk-kelünk,
halálunkig a lakhelyünk;
szem-ablakán kitekintünk,
távoznak búcsút intünk.

Elég rozoga a házunk:
néha felszökken a lázunk,
forró nyárban is didergünk,
verejtékben fürdik testünk.

E rozoga kis hajlékra
becses nevünk is felírva.
Csak egyedül lakunk benne,
két szemelynek már szűk lenne.

Benne sosem unatkozunk,
reggeltől estig dolgozunk,
ha meg utazni van kedvünk,
házunkkal kell útra kelünk.

Ahogy múlnak napok, évek,
földi viskónk egyre vénebb.
Egyszer itt fáj, egyszer ott fáj,

rozoga ez az alkotmány:
ház fedelét már dér lepi,
lábazata rogygan neki.

Egyre jobban rozoga lesz,
fala itt-ott már repedez.

A kőműves tatarozza,
kis időre rendbe hozza,
de bármit cselekszik vele,
házunk csak roskad lefele.

S ha romba dől, mi lesz véle?

– Kiviszik a temetőbe,
de lelkünk él, Mennyekbe száll,
s Urunk trónja előtt megáll.

Elmondja halaimáját,
és átveszi fény-ruháját.
Ott már nem dől össze házunk,
örök nyárban sose fázunk!

A BIBLIA SZÖVETSÉG nyári fiú kerékpáros táborhoz szükségünk van egy olyan utánfutóra, amivel a kerékpárokat – Péceltől a táborhelyig és vissza – szállítani tudjuk. A vontatást végző kisbuszhoz az utánfutó csatlakoztatható, kérjük azokat a kedves olvasókat, akik július 5-7 és/vagy 11-13 közötti időszakra szívesen kölcsön adnák utánfutójukat, jelezzék ezt a 28/452334 telefonszámon, vagy a bsz@bibliaszov.hu címen, elektronikus levélben! ■

*

TÁJÉKOZTATJUK AZ OLVASÓKAT, hogy a Biblia Szövetség postacíme megváltozott, 2008-tól a Pf. 17. jelzést nem használjuk, a postafiók-szerződést felbontottuk. A postai küldeményeket a 2119 Pécel, Kálvin tér 2/b címre lehet a továbbiakban is küldeni. ■

*

A BIBLIA ÉVE rendezvénysorozathoz kapcsolódva – Európában mindenkinek anyanyelvén címmel – kiállítást rendeztünk be péceli központunkban, aminek megnyitóját március 29-én tartjuk. Számos európai nemzet nyelvéen íródott teljes Szentírást, Újszövetséget – olyat is pl. mint rétoromán, észt, lett... – mutatunk be látogatóinknak. A kiállítás törzsanyagát néhai Szabó László, volt ceglédi lelkipásztor gyűjteménye biztosítja. A kiállítás hétköznapiakon, munkaidőben – terveink szerint – egész évben megtekinthető lesz. Várjuk olvasóinkat is! ■

*

AZ EVANGÉLIUMOT MINDEN OTTHONBA ALAPÍTVÁNY (EMO) az adózók – 2006. évi szja bevallásához csatolt – rendelkezése alapján, 2007-ben, 194.080,- Ft-ot kapott az szja 1%-aként. Az összeget traktátusok nyomtatására és postai költségekre fordították. Az EMO kuratóriuma és munkatársai köszönik a támogatást! ■

*

FIZIKAI MUNKÁRA keresünk segítőkét!

2008. augusztus 4-8. között

Észak-ír testvéreket várunk, akik péceli épületünk karbantartásában segítenek majd: lábatatot vakolnak, meszelnek, festenek. Lehetőleg angol nyelvet ismerő, munkabíró önkénteseket keresünk, akik beszélgetnének a vendégekkel, a programokban (több szabadidős elfoglaltságot is szervezünk számukra) is részt vennének; és jelenlétükkel erősítenék a testvéri kapcsolatot. Szállást, ellátást a segítőknek is biztosítunk.

Részletesebb információ: 20/3262554;

mikolicz@bibliaszov.hu

(Mikolicz Gyula).

*

Nyári konferenciáinkra, a résztvevők ellátásához keresünk önkéntes segítőként nőket, egyrészt péceli központunkba, másrészt néhány ifi-táborba. Szállást, ellátást biztosítunk. *Részletesebb információ:* 28/452-334; bsz@bibliaszov.hu (Benedek Csilla).

Meghívó

A Biblia Szövetség közgyűlését és tavaszi csendesnapját
2008. május 1-jén 10 órától tartja
 Budapesten, a Nagyváradi téri református templomban
 (VIII. ker. Üllői út 90.).

* * *

Tervezett szakmai program,
amiről a közgyűlés tárgyal és szavaz:
 – főútkári beszámoló,
 – közhasznúsági jelentés (2007. év),
 – zárszámadás betervezése (2007. év),
 – Felügyelő bizottság jelentése,
 – 2008. évi költségvetés,

*

A lelki program: szervezés alatt

*

Amennyiben a meghirdetett időpontban a közgyűlés határozatképtelen, akkor a megismételt közgyűlést 2008. május 1-jén, 10.30 órakor, a fent jelölt helyszínen tartjuk, amelyek már létszámba tekintet nélkül lesz határozatképes. Kérjük a Szövetség tagjait, hogy 9.00-9.45 között a helyszínen aláírásukkal igazolják részvételüket, amikor majd kézhez kapják a közgyűlés tárgyalási anyagát is.

A regisztráció lezárása után érkező tagjaink a szavazásban – sajnos – aktívan nem vehetnek már részt.

*

A Biblia Szövetség tagjait és az érdeklődőket szeretettel várja a BSZ Tanácsa!

CSALÁDI NAP

Következő családi napunk: 2008. június 7. szombat.

Minden korosztálynak szervezünk programot:

– szülőknek délelőtti beszélgetést, vezeti dr. Tolnay Lajos, téma: *Szexualitás a házasságban*; – legapróbbaknak játszózóházat, felügyelettel; – idősebbeknek kézműves foglalkozást; – fiúknak focit; – tiniknek teaházat.

Közös ebéd a szabadban, majd barátkozás, ruha-turi, gyerekeknek játék.

Jövedeletekről – az étel elkészítéséhez – jelentkezést várunk előző hét szerdáig.

Jöjjetek el, hívjátok barátaitokat is!

FONTOS KÉRDÉSEK

A Biblia Szövetség Fontos kérdéseink előadássorozatának következő rendezvénye:
 – *április 13: A Biblia Istene és Allah ugyanaz a személy?*

*

Májusban – Pünkösöd okán – nem lesz előadás, június-augusztus pedig nyári szünet.

Az előadás 17 órakor kezdődik a Budapest Nagyváradi téri ref. templomban (VIII. ker. Üllői út 90.), amit beszélgetés követ. Az előző előadások hanganyaga a helyszínen megrendelhető. Mindenkit szeretettel várnak a szervezők!

*

Halottaink:

✚ **Faragó Bertalan** (1924) Miskolc,

✚ **Radnai Mihályné** (1923) Pécel,

✚ **Tóth Lajos** (1933) Debrecen

Az a reménység tölt el minden, az Úrhoz költözött testvérünkről érkezett híradáskor bennünket, hogy hitük színről színre látássá változott, s azóta már a mennyei kar boldog énekesei. Életük az Úr Isten dicsőségét szolgálta közöttünk, bizonyága volt Jézus Krisztus megváltói szeretetének, példa a hívőknek – legyen tehát emléküik áldott!

*

BIBLIAISKOLAI TANFOLYAMOK

(2008. év)

– **ALAPFOKÚ** –
PÉCEL:

X. r. – ápr. 18-20.;

I. r. – okt. 17-19.;

II. r. – dec. 5-7.

szervező: Biblia Szövetség, 2119 Pécel,
 Kálvin tér 2/B; tel.: 28/452-334

*

CEGLÉD:

IV. r. – jún. 7-8.;

V. r. – szept. 27-28.;

VI. r. – dec. 6-7.

szerv.: Tóth Irén, 2700 Cegléd, Petőfi u. 6.;

tel.: 53/310-059, 20/486-3265

*

HAJDÚBÖSZÖRMÉNY:

VII. r. – ápr. 12-13.

szervező: Nyíri Antalné, 4220 Hajdúbösz.,
 Kálvin tér 19.; tel.: 52/561-325

*

TISZAKESZI:

IV. r. – ápr. 19-20.;

V. r. – szept. 6-7.

VI. r. – nov. 15-16.

szervező: Tima László, 3458 Tiszakeszi,
 Községháza út 58.; tel.: 20/958-9822

* * *

– **SZAKIRÁNYÚ** –
PÉCEL:

Személyes evangélizáció – máj. 16-18.;

Lelkigondozás – szept. 12-14.

szervező: Biblia Szövetség, ld. fent!

*

HAJDÚBÖSZÖRMÉNY:

Személyes evangélizáció – jún. 7-8.

Lelkigondozás – okt. 11-12.

szervező: Nyíri Antalné, ld. fent!

*

DEBRECEN:

Ifjúsági-munka – aug. 23-24.

szervező: Juhász Attiláné, 4024 Debrecen,

Liszt F. u. 4. II/10.; tel.: 52/311-754

*

BP-ÚJPEST:

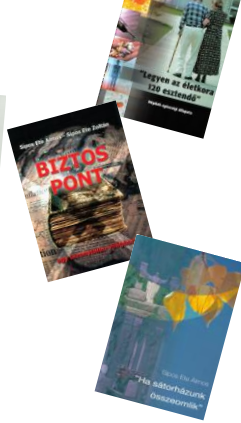
Gyülekezet-építés – jún. 14-15.

szervező: Lóránt Gábor, 1041 Budapest,
 Szt. István tér 24.; tel.: 369-6222

* * *

A tanfolyamra mindig a megnevezett szervezőnél kell jelentkezni. Pécelen bentlakást és teljes ellátást biztosítunk.

A kihelyezett tanfolyamokra a résztvevők naponta bejárhatnak, és mindenki önellátó.

PILLANATKÉPEK AZ ÉBREDÉS ALAPÍTVÁNYRÓL

A *Visszaszámlálás* c. film bemutatása a budapesti 39. Magyar Filmszemlén

Forgatókönyvíró:
Balavány György (1)

Szerkesztő:
Martinidesz László (2)

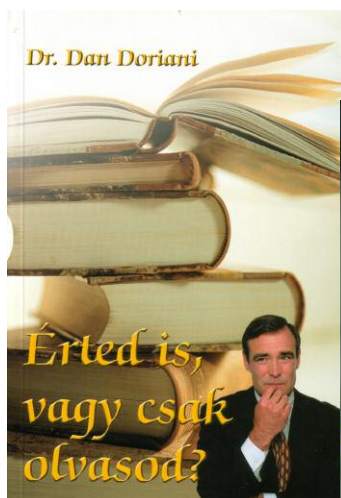
Gyártásvezető:
Margit István (3)

Operatőr: Körtési Béla (4)

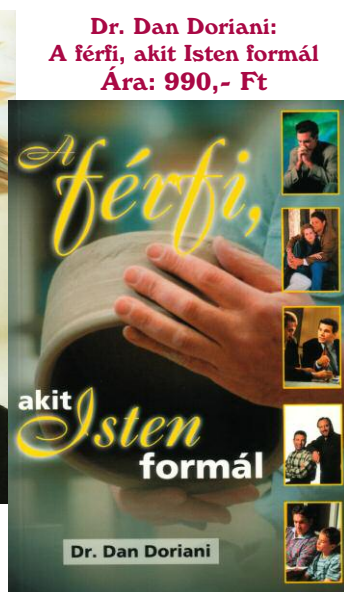
Rendező: Hajnal Gergely (5)

Az egyik főszereplő:
Dr. Simkó Csaba főorvos (6),
gondozottként: Gál József (7)

AJÁNLJUK AZ ÉBREDÉS ALAPÍTVÁNY ÚJABB KIADVÁNYAIT

Dr. Dan Doriani:
Érted is vagy csak olvasod?
Ára: 1.200,- Ft

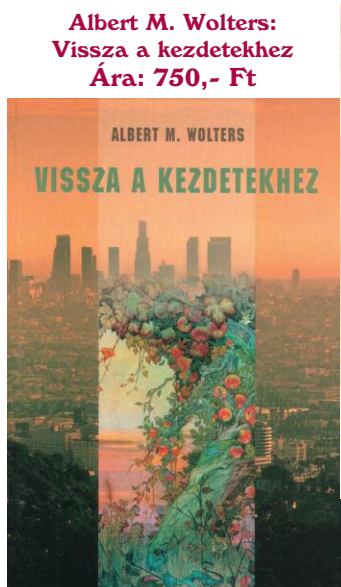
Dr. Dan Doriani:
A férfi, akit Isten formál
Ára: 990,- Ft

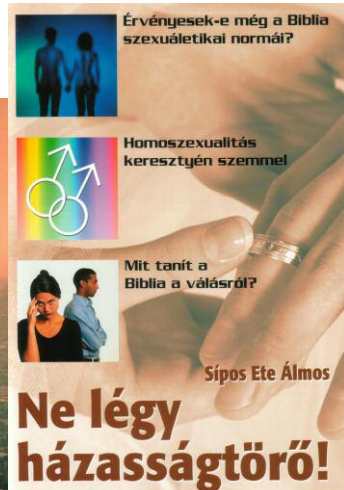
Dr. Pálhegyi Ferenc:
Utak és útvesszők
Ára: 700,- Ft

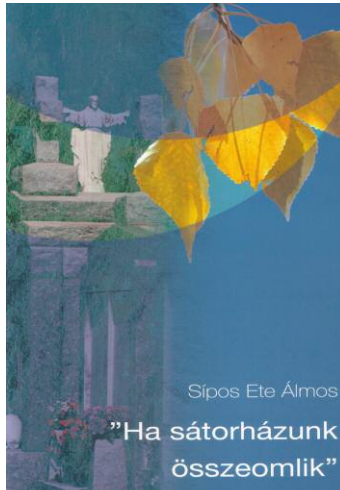
Dr. Erdélyi Judit:
„Legyen az életkora...“
Ára: 330,- Ft

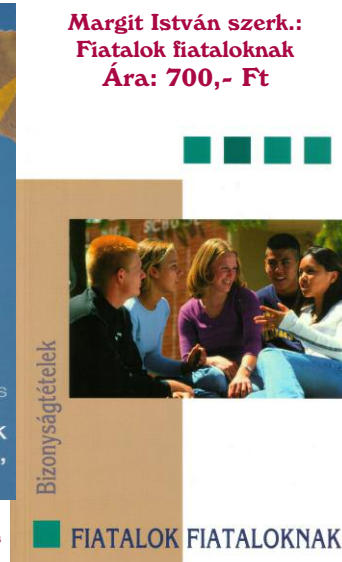
Albert M. Wolters:
VISSZA A KEZDETEKHEZ
Ára: 750,- Ft

Sípó Ete Álmos:
Ne légy házasságtörő!
Ára: 320,- Ft

Sípó Ete Álmos:
„Ha sátorházunk összeomlik“
Ára: 320,- Ft

Margit István szerk.:
FIATALOK FIATALOKNAK
Ára: 700,- Ft

KÉRJE INGYENES KÖNYV- ÉS KAZETTA-KATALÓGUSUNKAT!

Cím: 2119 Pécel, Kálvin tér 2/b; Tel./Fax: (28)452-334
Internet: www.bibliaszov.hu; E-mail cím: imargit@bibliaszov.hu

A Biblia és Gyülekezet című folyóiratra a 11742331-20003610 számlaszámon vagy postai utalványon lehet előfizetni
Előfizetési díj 2008-ban: belföldre: 2.000,- Ft/év; (1.500,- Ft/pld 10 pld. felett); külföldre: - európai országokba: 4.000,- Ft/év;
- egyéb országokba: 5.200,- Ft/év. Az előfizetés nélküli árus példány ára 350,- Ft. A folyóirat megjelenik negyedévenként.

A Biblia és Gyülekezet szerkesztősege és kiadóhivatala: a Biblia Szövetség címén
Kiadja a Biblia Szövetség megbízásából az Ébredés Alapítvány, felelős kiadó: Szabó László

Biblia Szövetség címe: H-2119 Pécel, Kálvin tér 2/B Telefon/fax: 06 (28) 452-334 Internet: www.bibliaszov.hu E-mail: bsz@bibliaszov.hu
felelős szerkesztő: Dr. Sípó Ete Álmos; szerkesztő: Dr. Mikolicz Gyula; rovatok: Cseri Kálmán, Sípó Ete Zoltán, Dr. Mikolicz Gyula, Margit István;
fotó: Margit I., Sípó Alpár Szabolcs; címlapkép: Dr. Makrai Tiborné
tördelés: Horváth Mária

Nyomtatás: M és M Goldprint Kft. 1107 Bp., Mázsa u. 3. – HU-ISSN 0866-2932

Folyóiratunk legközelebb 2008. július végén jelenik meg. Lapzárta: 2008. június 10. (Kéziratokat nem őrünk meg és nem küldünk vissza!)